

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Kinsang เขียน
ZOO ภาพ

Dream of Me

Dream of Me

Kinsang เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2269-6

ภาพปก   zoo

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจมโต พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 229 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ถ้าพูดถึงตอนเรียนมัธยมปลายแล้วทุกท่านนี่ก็ถึงอะไรกันบ้างคะ

อาจนี่ก็ถึงตอนแข่งกีฬา ตอนปั่นการบ้าน ตอนกินขนมในห้องเรียน ตอนทำรายงาน ตอนทดสอบเข้ามหาวิทยาลัย และตอนที่แยกจากเพื่อนๆ ของเรา... เรื่องราวที่ทั้งสนุก สุข เศร้า เหงาในตอนนั้นมักจะยังคงตกค้างอยู่ในความทรงจำของเราไม่มากก็น้อย สำหรับบางคนอาจจะรวมถึงช่วงเวลาที่ได้แอบรักใครสักคน... เหมือนกับพระเอกนายเอกของเราก็ได้

แล้วจะเป็นอย่างไร หากความรักในตอนนั้นยังอยู่กับเรามาจนถึงทุกวันนี้...

ขอต้อนรับทุกท่านเข้าสู่เรื่องราวความรักความผูกพันของเพื่อนที่ชื่อ 'เพื่อน' กับเพื่อนที่ชื่อ 'หลง' ที่จะพาเราย้อนไปสู่ความทรงจำในวันวานด้วยกันค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyy

ก่อนจะฝัน

'ไปนะมิ่ง'

ระบบแจ้งเตือนจากแอปพลิเคชันยอดฮิตอย่างไลน์ลั่นขึ้นไม่รู้ครั้งที่เท่าไร
ของวัน ทำให้ชายหนุ่มที่กำลังจกดอยู่ทำงานต้องละสายตาไปมองสมาร์ทโฟน
รุ่นเก่าเก็บที่วางอยู่ข้างโน้ตบุ๊กสภาพคร่ำคร่าพอกัน ทั้งที่ร้อยวันพันปีไม่เคยจะ
มีใครทักมานอกจากหัวหน้างาน

'ไม่ได้เจอหน้ากันมาหลายปีแล้วนะ'

'นานๆ ที่โรงเรียนจะจัดคืนสู่เหย้า'

'ทุกคนตกลงมาหมด'

'ยกเว้นมิ่งที่ไม่ตอบภูเนี่ย'

เขาได้แต่นั่งมองข้อความบนหน้าจอสีเหลี่ยมเล็กๆ ตั้งขึ้นมาเรื่อยๆ เป็น
ลักษณะการอ่านที่ไม่ยอมแสดงตัวว่าอ่านและไม่ตอบ จนกระทั่งข้อความหนึ่ง
ตั้งขึ้นมา

'ไอ้เพื่อนก็มานะมิ่ง'

อ่านจบมือก็เอื้อมไปคว้าโทรศัพท์ที่ขึ้นมาปลดล็อกแทบจะในทันที ข้อความจากเพื่อนเก่าสมัยมัธยมปลายยังคงดังขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง แต่เพียงเพราะชื่อของคนคนเดียวกลับทำให้เขาสนใจที่จะคุยมากกว่าเดิม

'ตั้งแต่เรียนจบก็ยังไม่เคยเจอหน้ามันเลย'
 'ได้ข่าวว่ามันกลับมาอยู่บ้านได้สองสามเดือนแล้ว'
 'ถ้าน้ำกับชชาไม่บังเอิญไปเจอคงไม่เห็นหัวมันจริงๆ'

เขานั่งนิ่งมองหน้าจอมือถืออยู่นาน คำบอกเล่าของเพื่อนเก่าช่วยขุดความทรงจำสมัยมัธยมให้หวนกลับไปนึกถึง

คิดถึงห้องเรียน
 คิดถึงความวุ่นวาย
 คิดถึงเสียงหัวเราะ
 คิดถึงมิตรภาพ
 คิดถึงเพื่อน
 และคิดถึงใครบางคนที่มีชื่อ 'เพื่อน'

'ไฉ่หลง สรุปว่าไงมึง จะมาไหม'

คำถามเริ่มทำให้เขาคิดหนัก ก่อนหน้านี้ปฏิเสธไปเป็นร้อยรอบแล้วว่า 'ไม่ไปเพราะงานที่กองอยู่ท่วมหัวจนต้องอยู่ทำโอทีทุกวัน แต่จิตใจคนเราย่อมเปลี่ยนกันได้เมื่อมีบางอย่างเข้ามากระตุ้น เขาเป็นว่าเขาจะยอมเคลียร์งานทั้งหมดให้เสร็จเพื่อไปงานที่โดนต่อมารวมสัปดาห์นี้แล้วกัน

'กูไปก็ได้'

งานคืนสู่เหย้าจัดขึ้นในคืนวันเสาร์ เคลียร์งานที่ออฟฟิศเสร็จลงก็บึ่งรถ

กลับบ้านอาบน้ำอาบน้ำทำถึงได้เดินทางไปโรงเรียนต่อ

เสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อนกับกางเกงสแล็คสีสีดำถูกเลือกเป็นเครื่องแต่งกายสำหรับคืนนี้ ความจริงแล้วมันไม่ได้ต่างจากชุดที่ใส่ไปทำงานทุกวันนัก เพราะชีวิตของหลงไม่ได้มีอะไรมากกว่าการไปทำงานและช่วยกิจการในครอบครัว

รถกระบะสีประตู่ที่ได้เป็นของขวัญเรียนจบเมื่อสามปีก่อนแล่นไปตามถนนโล่งๆ ในช่วงเย็นของวันหยุด ลานกิจกรรมข้างโรงเรียนถูกใช้เป็นที่จอดรถชั่วคราว ดับเครื่องยนต์ยังไม่ทันจะลงรถเพื่อนตัวดีที่ตามจិតตลอดสัปดาห์ก็โทรมา

[อยู่ไหนแล้วมึง]

"ลานโล่ง กำลังจะเข้างาน"

[ก็เพิ่งถึง รอหน้าโรงเรียนนะ เดี่ยวเข้าพร้อมกัน]

"โอเค"

เสียงดนตรีจากในโรงเรียนดังมาถึงข้างลานกิจกรรมเมื่อก้าวลงจากรถหลงเดินไปถึงหน้าโรงเรียนก็เจอกับเล็ก พ่อลูกอ่อนร่างสูงชะลูดตัวโตไม่สมกับชื่อ ยืนก้มหน้าจิ้มโทรศัพท์อยู่ คาดว่าคงโทรตามจិតเพื่อนคนอื่นที่ยังมาไม่ถึง

"ไอ้เล็ก" เรียกชื่อออกไปคนที่ก้มหน้าก้มตาอยู่ถึงได้เงยขึ้นมามอง รอยยิ้มกว้างฉายบนใบหน้าก่อนฝ่ามือใหญ่จะฟาดเข้าที่ต้นแขนเต็มรัก

"งี่มึง ไม่เจอชะน่าน ชูบลงอีกแล้วปะวะ"

"สัด! เจ็บ"

"ไปๆ เข้างาน พวกไอ้ขวัญมาถึงตั้งนานแล้ว" เล็กหัวเราะอย่างอารมณ์ดี วาดแขนโอบรอบคอเพื่อนแล้วพาเดินเข้างาน

ที่นี่เป็นโรงเรียนมัธยมเก่าแก่อายุเกือบร้อยปี ปีๆ หนึ่งมีนักเรียนประมาณสองถึงสามพันคน สนามกีฬาที่อยู่ใต้โดมถูกใช้สำหรับจัดโต๊ะจีน เวทีตั้งอยู่หน้าเสาธง แต่ด้วยพื้นที่สนามของโรงเรียนที่มีอยู่น้อยนิดเลยทำให้ดูแออัดไปสักหน่อย ไหนจะจำนวนคนที่ทยอยเข้ามาในงานเรื่อยๆ ดูไปแล้วสถานที่แห่งนี้ไม่น่าจะจุแขกทั้งหมดได้พอ

สองหนุ่มเดินลัดเลาะไปตามขอบสนาม โต๊ะของพวกเขาอยู่ค่อนข้างไปทาง

ด้านหลังเกือบจะท้ายสุด ถูกจับจองด้วยชายหนุ่มห้าคนห้าสไตส์กับอีกหนึ่งสาวที่กำลังโบกมือส่งเสียงทักทายมาให้

"ไม่งั้น กว่าจะเจอผลมา" คนแรกที่ทักขึ้นคือขวัญ ตู้อ้อมอดีตเพื่อนคนหนึ่งที่เคยซึ่ที่สุดของหลงสมัยเรียน

"งานมันยุ่ง"

"อ้างงานตลอด" เสริมด้วยโหน่ง วิศวกรผิวเข้มผอมแหม่งที่หนีบเอาแฟนสาวรุ่นน้องมาด้วย คบกันมานานตั้งแต่สมัย ม.4 แต่ยังไม่มีความว่าจะประกาศแต่งงานสักที

"มึงรู้มั๊ยวันๆ ต้องเจอกับอะไรบ้าง" หลงทิ้งตัวลงนั่งเก้าอี้ว่างที่หน้าข้างด้วยขลุ่ยกับโหน่ง จากนั้นก็เริ่มสาธยายงานของตัวเองให้เพื่อนฟัง แต่พูดได้ไม่กี่ประโยคก็โดนยกมือห้าม

'หลงหลับ' คือฉายาที่สมัยก่อนเพื่อนในกลุ่มชอบเรียก ถ้าเปิดโอกาสให้พูดอย่างหวังว่าใครจะเข้ามาขัดได้ พูดจนเพื่อนหลับมาแล้วก็มี

"แล้วเมื่อไรเจ้าภาพจะมาวะ" เก้ ไกด์เกาหลีตัวเล็กที่สุดในกลุ่มร้องถาม ทำให้ทั้งโต๊ะเงยบกริบ หันไปมองเล็กที่ยังจจดจ่อกับมือถืออย่างพร้อมเพรียงกัน

"ใกล้ถึงแล้ว แต่มันบอกว่าไม่มีบัตรเข้างานวะ"

"อ้อ!" แล้วทั้งโต๊ะก็ร้องขึ้นพร้อมกัน

เหตุผลหนึ่งที่พวกเขานัดรวมพลกันมาครบแก็งก็เพราะวันนี้เป็นวันสำคัญของคนที่ยังมาไม่ถึง เป็นวันเกิดที่ตรงกับวันจัดงานคืนสู่เหย้า ทุกคนเลยเห็นพ้องต้องกันว่ายังไงสมาชิกในกลุ่มทุกคนก็ต้องกลับมาเจอกันในวันนี้ ถือเป็นการฉลองที่ได้กลับคืนถิ่นและฉลองงานวันเกิดให้เพื่อนในกลุ่มไปเลยทีเดียว

"ให้มันซึ่บบัตรหน้างานแล้วรีบๆ เข้ามา มึงออกไปรอรับมันเลยเล็ก" มาลิกหนุ่มมุสลิมเพียงคนเดียวในกลุ่มเสนอ ในขณะที่คนโดนใช้ยังจจดจ่อกับมือถือไม่เลิก แล้วคำตอบที่ได้กลับมาก็ทำให้ทุกคนแทบจะล้มโต๊ะ

"มันบอกไม่มีตั้งค์"

"ห่ามันนี่" เตี้ย หนุ่มจากอีสานโพล่งออกมาทันที

แล้วทุกคนในกลุ่มก็ได้แต่นั่งกุมขมับกับความเยอะเยอะวุ่นวายของเพื่อน

ที่ชื่อ 'เพื่อน' คนนี้

สุดท้ายทุกคนเลยช่วยกันออกเงินซื้อบัตรทำงานให้เจ้าภาพที่เพิ่งทราบ ว่ามารออยู่หน้าโรงเรียนแล้วเป็นที่เรียบร้อย โดยที่ขวัญอาสาเป็นคนออกไปรับด้วยตัวเอง

หายไปไม่ถึงสิบนาทีที่ใหญ่จากสระแก้วก็เดินบ่นเป็นหมิ่นมึงโดยมีผู้ชายตัวสูงผมสีที่ไม่เป็นทรงย้อมแห้งๆ ฟังคำบ่นเดินตามหลัง ทันทีที่หันไปเห็นผู้มาใหม่ทั้งโต๊ะก็แทบจะลุกขึ้นพร้อมกัน เป้าหมายคือเพื่อนที่ชื่อเพื่อน อยากจะตบบาลลักคนละทีให้หายหมั่นได้โทษฐานที่ตามตัวยากเสียเหลือเกิน

"ไม่เคยจะติดต่อกลับ"

"กูนี้กว่าตายห่าอยู่เฮียงรายไปแล้ว"

"ขาวขึ้นปะวะ"

"มึงเป็นแวมไพร์ปะเนีย หน้าไม่เปลี่ยนเลย"

"มานี้เลยมึงมานี้" เลิกคว่าแซนผู้มาใหม่แหวกฝูงเพื่อนที่รายล้อมให้มานั่งลงที่โต๊ะ กลุ่มแรงทั้งถึงได้สลายกลับไปนั่งที่ใครที่มัน

เพื่อนถูกจับให้นั่งหันหลังให้เวที เสียงโหวกเหวกโวยวายสอบถามสารทุกข์สุกดิบจากคนในกลุ่มเริ่มดังขึ้น ทว่าสายตาของเพื่อนกลับจับจ้องอยู่ที่ใครบางคนไม่อาจจะไปไหนได้ คนที่เหมือนจะรู้จักแต่ก็ไม่รู้จัก ผู้ชายหน้าตาหุ่นแสนคุ่นที่นั่งตรงข้ามกับเขา

"ไม้มึง อึ้งเลย" เก้ที่นั่งข้างกันเอี้ยวตัวมากอดคอ ยักคิ้วหวีตาขอบอกขอบใจ

"ให้มึงทาย" ขวัญพยักพืดไปยังคนที่ทำให้เพื่อนแปลกใจจนกระทั่งปานนี้ก็ยังไม่นิ่งอยู่

ดวงตาสีน้ำตาลเข้มจ้องมองบุคคลปริศนาอย่างใช้ความคิด มองคนตรงหน้าสลับกับกลุ่มเพื่อนแล้วตาสองชั้นหลบในก็เบิกกว้าง เมื่อคำตอบที่น่าจะใช่ที่สุดปรากฏขึ้นมาในใจ

"หลง?" ถามออกไปอย่างไม่แน่ใจนัก แต่เมื่อได้รับคำตอบเป็นการพยักหน้ายิ่งทำให้ดวงตาคู่สวยเบิกกว้างขึ้นกว่าเดิม

หลง คนที่เคยมีน้ำหนักรวมมากที่สุดในกลุ่มตอนนี้เปลี่ยนไปจนแทบไม่เหลือ
เค้าเดิม จากเด็กอ้วนกลายเป็นหนุ่มหล่อ ต่างจากตัวเขาที่แทบจะไม่มีอะไร
เปลี่ยนแปลงไปเลย

ฝันครั้งที่ 1

กลุ่มเพื่อนรักที่ห่างเหินกันไปนานพูดคุยกันอย่างออกรสออกชาติท่ามกลางเสียงอึกทึกโดยรอบ ทุกคนต่างแบ่งปันประสบการณ์ที่ได้พบเจอ การงาน ความรัก ครอบครัว เว้นก็แต่เจ้าของวันเกิดที่นั่งเงียบไม่พูดไม่จา สายตาของเขาจับจ้องที่ใครคนหนึ่ง คนที่ทำให้แปลกใจไม่หาย เพราะเหตุใดกันจึงเปลี่ยนไปได้ถึงเพียงนี้

"ไอ้เพื่อน อยากรู้อะไรบ้าง" เสียงเรียกจากขวัญทำให้เพื่อนละสายตาจากบุคคลที่จ้องมองอยู่ เขาส่ายหน้าปฏิเสธ แต่เป็นเล็กที่พูดสวนขึ้นมาแทน

"ส่ายหน้าได้ไงวะ กูอุตส่าห์ไปซื้อข้าว ร้านชาซากิเลยนะมึง โหน่งเอาขึ้นมาดิ"

"แถ่นแถ่น" โหน่งหยิบเค้กที่วางอยู่บนตักขึ้นมาพร้อมทำเสียงประกอบ

"กูก็เห็นว่าเค้กปอนด์" แก้วว่า

"เค้กมอคค่าชิ้นละสี่สิบบาท" เสริมด้วยมาลิก

"เออน่า กินๆ ไป กูรู้เพื่อนมันชอบเหล้ามากกว่าของหวานเลยเอาไอ้นี้มาด้วย" ถุงผ้าถูกหยิบขึ้นมาวางบนโต๊ะ เล็กยิ้มกริ่มเปิดซองของขวัญจริงๆ ที่ตั้งใจเอามาฝากให้เพื่อนดู แล้วทุกคนก็ส่งเสียงโห่ร้องอย่างชอบใจ

งานนี้คงเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ มันถูกระบุชัดเจนบนบัตรเข้างาน แต่มีหรือศิษย์ที่ขยันแหกกฎเป็นกิจวัตรจะยอมเชื่อฟังโดยง่าย ในเมื่อในงานไม่เสรีพอ เอามาเองก็สิ้นเรื่อง เป็นงานฉลองทั้งทีจะขาดสิ่งนี้ไปได้อย่างไร

เทียนเล่มเล็กปักบนเค้กราคาสี่สิบบาทให้เจ้าของวันเกิดเป่าพองเป็นพู่เพื่อน ๆ ต่างพากันอวยพร ใครพูดอะไรบ้างก็จับใจความไม่ค่อยได้นักเพราะแต่ละคนเสียงดังโวยวายเสียเหลือเกิน ทว่ามีเพียงคำอวยพรเดียวที่เพื่อนได้ยิน คำอวยพรจากคนที่เขาเอาแต่จับจ้องตั้งแต่ได้นั่งร่วมโต๊ะเดียวกัน

"มีความสุขมากๆ นะ"

ก็แค่คำอวยพรธรรมดาๆ ได้รับความพิเศษได้รับความหือหาว แต่กลับมีความสุขกว่าครั้งไหนๆ ที่ได้ยิน

การแสดงบนเวทีจากนักเรียนรุ่นปัจจุบันเริ่มขึ้นพร้อมๆ กับแอลกอฮอล์ที่ดื่มซาบเข้าสู่อ่างกาย เพลงจังหวะแบบนี้ ดนตรีที่ทันสมัย รวมถึงท่าเต้นอันพร้อมเพรียง มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นเพลงฮิตจากเกาหลี ทำเอาความทรงจำครั้งวัยเยาว์ถูกขุดขึ้นมาจนพากันหัวเราะครืนทั้งโต๊ะ

"มึงจำได้ปะ ใส่วัยรุ่นกับไอ้เพื่อน"

"เออแม่ง สมัยนั้นโคตรฮอต รุ่นน้องกรี๊ดกันกระจาย"

"พี่เพื่อนขา พี่ชิวๆ"

"ขอถ่ายรูปหน่อยค่ะ"

เจ้าของชื่อทั้งสองที่โดนแซวแสดงท่าที่ออกมาแตกต่างกัน ชิวๆโวยวาย ในขณะที่เพื่อนเอาแต่ยิ้มจนเห็นลักยิ้มน้อยๆ ที่แก้มขวา ยกแก้วเหล้าขึ้นจิบก่อนสบตาคนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม

ใช่...เขายังจำได้ดี จำได้แม่น เพราะมันคือจุดเริ่มต้นที่ทำให้พวกเขาได้ทำความรู้จักจนกลายเป็นเพื่อนกัน

มันเป็นเรื่องสมัยมัธยมปลาย ผ่านมาเก้าถึงสิบปีเห็นจะได้ ตอนนั้นพวกเขาเรียนอยู่ ม.5 มีเพื่อนร่วมกวนทั้งหมดแปดคน ทุกคนไม่ได้สนิทกันมาตั้งแต่แรก รวมแก๊งได้ยังไงก็ไม่แนใจนัก คลับคล้ายคลับคลาว่ามาจากการเต้นคัฟเวอร์วงเกาหลี กิจกรรมยอดฮิตที่เพื่อนตาต่อคั่งไคล้เสียเหลือเกิน

ม.4 เทอม 2

"ไปเต้นด้วยกันนะ ขาดอีกสองตำแหน่ง สาวกรีดเยอะนะเว้ย"

"ไม่เอาอะ เต็นไม่เป็น"

"ไม่เป็นไร ผึกได้"

"ไม่ดีกว่า"

บทสนทนานี้เป็นของขวัญกับเพื่อน หม่อมตากับหม่อมหน้าตาดีขวัญใจรุ่นพี่รุ่นน้องรวมถึงเพื่อนร่วมห้อง ตอนนี้ขวัญกำลังจีบเพื่อนอยู่ จีบในที่นี้ไม่ได้หมายความว่า จะเอามาเป็นแฟน แต่จีบเพื่อชวนไปเข้าวงคัฟเวอร์แดนซ์เกาหลีที่ขวัญกับเพื่อนต่างโรงเรียนช่วยกันฟอร์มวงขึ้นมา

"มึงช่วยผูกหูหน่อยดิ" แล้วขวัญก็หันมาขอความช่วยเหลือจากหลังหม่อมอ้วนน้ำหนักเกือบร้อยกิโลกรัมที่ได้แต่กะพริบตามองปริบๆ ก็ไฉนกริ่งที่เพื่อนพูดถึงกันอยู่เขารู้จักเสียที่ไหน แล้วจะชักชวนให้หน้าสนใจได้ยังไงเมื่อเขายังไม่เข้าใจคำว่าคัฟเวอร์แดนซ์เลย แต่คนใจดีอย่างหลังก็ยังช่วยเท่าที่จะช่วยได้

"ช่วยมันหน่อยนะ"

คนถูกชวนยิ้มบางๆ จนเห็นลักยิ้ม ยิ้มแบบที่พวกรุ่นพี่รุ่นน้องชอบยิ้มแล้วตาหยีพาบรอยกาศรอบตัวสดใสไปหมด เพื่อนไม่ได้มีท่าที่รำคาญแต่คงลำบากใจอยู่ไม่น้อย เพราะโดนขวัญตามตี้อมาเป็นอาทิตย์แล้ว

"เถอะนะๆ เดือนหน้าจะไปออกดีซันแล้ว คนยังไม่ครบเลย"

"เต็นวงอะไรนะ"

"ซูเปอร์จูเนียร์"

"ไม่รู้จักอะ"

"ไม่เป็นไรเว้ย เตียวช่วยเอง"

เพื่อนเงยบเหมื่อนกำลังคิดทบทวน คนชวนก็พลอยลุ่มตามไปด้วยใครก็อยากได้คนหน้าตาดีมาร่วมทีม เรื่องเต็นมันผึกกันได้ จากที่สังเกตการณ์มาลึกลับ สกิลการขยับร่างกายของเพื่อนเองก็ไม่เลวเท่าไร

นี่คิดอยู่นานจนเกือบจะถอดใจอีกรอบลักยิ้มก็ปรากฏขึ้นบนแก้มขวาเพื่อนยิ้ม ขวัญกับหลังก็ยิ้ม พร้อมคำตอบที่ทำให้ต้องร้องเฮ้อออกมาดังๆ

"ลองดูก็ได้"

"ขอปใจวะเพื่อน"

แล้วการตามจับเพื่อนของขวัญก็จบลงด้วยประการฉะนี้

หลังจากหาคนได้ครบวงทั้งสองก็นัดแนะกันไปซุ่มเดินแถวรังสิตเพราะเด็กในวงส่วนใหญ่อยู่แถวนั้น หลงไม่ได้ตามไปด้วย แต่ขวัญชอบเอาข่าวคราวมาอัปเดตให้ฟังประจำ จนวันออกดิฉันเพื่อนๆ ถึงได้ตามไปดู ผลที่ออกมาไม่เป็นที่น่าพอใจนักแต่ก็ถือว่าทำได้ดีในระดับหนึ่ง วงสมัครออกดิฉันเป็นร้อยผ่านแค่สิบกว่าวง ถ้าวงน้องใหม่โนเนมผ่านเข้าไปได้คงเซอร์ไพรส์กันน่าดู

หลังจากผ่านงานออกดิฉันงานเดียววงที่อุตสำหรับรวบรวมกันมาเป็นเดือนก็แตกกระจายไปคนละทิศละทาง ขวัญกับเพื่อนเลิกเดิน แต่ก็จรรยาผิดกล่าวก็ทำให้สนิทสนมกันมากขึ้น จนรวมกลุ่มเพื่อนสองกลุ่มเข้าด้วยกัน กลุ่มเพื่อนมีสี่คน กลุ่มขวัญก็มีสี่คน รวมกันเป็นกลุ่มใหญ่แปดคนครองมุมนิดหน้าต่างหลังห้องเรียน

แต่ถึงจะเลิกเดินไปความโด่งดังของเพื่อนก็ไม่ได้ลดลงเท่าไร แน่ละ ก็ในเมื่อชื่อเสียงนั้นมีมาก่อนอยู่แล้ว หลังจากได้เปิดตัวให้ชาวโลกรู้จักมีแต่จะดังขึ้นเสียด้วยซ้ำ ความโด่งดังในระยะสั้นๆ และไม่ยั่งยืน

ความครั้นครังในงานคืนสูกุหย่ายังคงดำเนินต่อไปจนเข็มสั้นของนาฬิกาวนมาที่เลขสิบ สถิติที่เคยครบถ้วนเริ่มขาดหาย ภาพที่เคยชัดก็เหมือนน้ำนิ่งที่มีคนปาหินลงไป กว่าจะรู้ตัวว่าเราก็ตอนของเหลวสีอำพันเหลืออยู่เพียงก้นขวด

"ไหวมัยเนี่ย" คนที่แทบไม่แตะแอลกอฮอล์เลยอย่างเล็กเอ่ยถาม เขาต้องขับรถกลับบ้าน ผิดกับเพื่อนที่นั่งอยู่ข้างกัน รายนี้ไม่มีรถ เลยคิดว่ากินได้เต็มที่จนหัวแทบจะตั้งไม่อยู่ได้แล้ว

"ไหว"

"แต่กว่าไม่ไหว กินคนเดียวจะหมดขวด มีมึงเมาอยู่คนเดียวเนี่ย"

"กูไม่เมา"

"คนเมาเม่งก็ชอบพูดแบบนี้"

คนโดนว่าก็ยิ้มกว้างโชว์แก้มบูนุ่มข้างขวา แต่แล้วก็ปรับโหมดกะทันหัน นั่งนิ่งไม่พูดไม่จา พยายามครองสติที่เหลืออยู่น้อยนิด ถ้าลองได้ล้มตัวสักหน่อย ละก็คงนอนยาวเป็นแน่ แต่ตอนนี้เขาอยากจะทำอ้วกมากกว่า

"เดี๋ยวมานะ" เพื่อนบอกก่อนค่อยๆ ยันตัวลุกขึ้นยืน ภาพด้านหน้า โคลงเคลงคล้ายแผ่นดินไหวจนต้องหาหลักคว้าเอาไว้ เวียนหัวมวนท้อง ใจสั่งไปที่กลงไปเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนก็อยากจะออกมาเสียเหลือเกิน

"มึงจะไปไหน ห้องน้ำเหรอ" เลิกช่วยลุกขึ้นพุง แต่ดูท่าเพื่อนของเขาจะไม่สะดวกตอบนัก มือที่ยกขึ้นปิดปากกับสีหน้าพะอืดพะอมแทนคำตอบได้เป็นอย่างดี

"กูว่าเม่งจะทำอ้วก"

"เลิกพามันไปห้องน้ำดิ"

สมาชิกบนโต๊ะต่างรู้คำตอบ พวกมันโบกมือให้เลิกรีบพุงเพื่อนออกไป เพื่อนไม่ชอบเวลาเมาเหล้า หรือถ้ากินก็ไม่ได้อยากกินให้เมาหนัก เวลาเมามันมันหัวและทรมาน แต่พอได้กินแล้วก็ห้ามไม่อยู่ทุกที ถ้าไม่เมาจนอ้วก ก็จะไม่เลิกกิน สมัยเรียนมหา'ลัยเคยไปนั่งกินคนเดียวจนเมาและกลับหอไม่ไหว อยู่หลายครั้ง เตื่อตร้อนรุมเมตต้องมาหิ้วกลับไป บางครั้งมันทนไม่ไหวทิ้งให้นอนข้างทางก็มี แต่นั่นมันเรื่องสมัยก่อน หากลองนับนิ้วดูเขาไม่ได้ตีหมักมาหลายปีแล้ว นานจนเกือบลืมไปว่าความทรมานตอนเมามันเป็นยังไง

ประคองมาจนถึงห้องน้ำเพื่อนก็พุ่งเข้าหาอ่างล้างมือที่อยู่ด้านหน้า ปล່อยให้สิ่งที่มันพยายามจะออกมาทิ้งลงอ่างโดยมีเลิกคอยลูบหลังพร้อมบ่นไปด้วย

"ใครให้มึงกินเยอะขนาดนี้วะ"

...ก็พวกมึงไม่ใช่เหรอ รินเอาๆ...

"กินเหมือนไม่เคยกิน"

...ก็ห่างมานานเหมือนกัน...

"ทั้งโต๊ะมีมึงเมาอยู่คนเดียวเนี่ย"

...มันก็มีเหตุผล...

"เออ แล้วจะให้ใครไปส่งมึงดีวะ กูไม่ได้อยู่เส้นนั้นแล้วนะ"

...รู้้อยู่แล้ว...

"คงต้องให้ไอ้หลงไปส่ง"

เพื่อนรักน้ำล้างปากล้างหน้าก่อนปิดก๊อก พอยันตัวให้ยืนตรงก็เซอ็กรอบจนเล็กต้องคว้าแขนเอาไว้แล้วส่ายหน้า

"ไป กลับบ้านได้แล้วมึง" แล้วเขาก็ถูกละเลกกลับไปทีละ

งานยังไม่เลิกแต่โต๊ะนี้ถึงเวลาอันสมควรที่ต้องแยกย้าย หนองกับแฟนสาว รุ่นน้อง เก๋ ขวัญ และเต๋ยจะไปต่อกันที่อื่น ส่วนที่เหลือนั้นตรงกลับบ้าน มีการตกลงแถมบังคับให้หลงไปส่งเพื่อนเพราะบ้านอยู่ทางเดียวกัน ถึงจะอยู่ไกลกันสักก็โลกก็ตาม

เล็กกับหลงช่วยกันพุงเพื่อนไปขึ้นรถ ก่อนพอลูกอ่อนจะขอตัวบึ่งรถกลับไปหาภรรยาที่บ้าน เหลือไว้เพียงคนเมาที่นั่งหลับคอพับอยู่บนเบาะข้างคนขับ และความเสียบส่งดับบรรยากาศแปลกๆ ที่ยากจะรับมือ

ความห่างเหินมักทำให้บางสิ่งบางอย่างเปลี่ยนแปลง ความสัมพันธ์ระหว่างเขาทั้งสองก็คงเช่นกัน

หลงตั้งเข็มขั้ดนิรภัยคาดให้คนเมาก่อนขึ้นประจำที่นั่งตัวเอง ออกรถขับไปตามทางเสียบๆ ไร้เสียงเพลงจากวิทยุคลื่นโปรดที่ชอบฟังขณะขับรถ มีเพียงสมอที่กำลังทำงานอย่างหนัก เขาจะทำอย่างไรกับคนที่เมาไม่ได้สติดี ครั้นจะปลุกมาคุยก็คงพูดไม่รู้เรื่องนัก จะพากลับบ้านที่เขาเคยไปแค่มาก็ครั้งหรือพาไปนอนบ้านตัวเอง ทุกตัวเลือกล้วนเป็นสิ่งที่หลงคิดไม่ตก เพราะบางสิ่งบางอย่างที่ยังค้างคา เพราะอดีตที่คล้ายจะจบไม่สวย เพราะความคิดอันขัดแย้ง สับสน เขาควรจะทำยังงัยกับสถานการณ์ตอนนี้ดี

"หลง"

แต่แล้วเสียงหนึ่งก็ดังแทรกความเสียบขึ้นมา คนที่เขาคิดว่าเมาหลับไปแล้วกำลังมองมาทางนี้ มองด้วยสายตาที่เข้มองเขาตลอดเวลาที่อยู่ในงาน

"นี่กว่าหลับ"

"ไม่ได้หลับ ปวดหัว"

"ก็เม้าซะขนาดนี้"

"จะไปไหน"

"กลับบ้านไง"

"บ้านใคร"

คำถามจากเพื่อนทำให้หลงชะงักไปชั่วครู่ บ้านใครจริงนหรือ เขาเองก็ยังไม่ได้คำตอบเหมือนกัน

"บ้านเพื่อนก็ได้ เดี่ยวไปส่งที่บ้าน"

คำตอบกับสรรพนามที่ใช้เรียกทำให้คนเมาหลุดยิ้ม มันเป็นแบบนี้มาตั้งแต่สมัยเรียน นำแปลกที่กับเพื่อนในกลุ่มต่างใช้สรรพนามแทนตัวว่ามึงกู แต่กับเขา คนที่ไม่ได้คุยกันบ่อยนัก หลงกลับเรียกเขาด้วยชื่อเล่น และไม่มีสักครั้งที่คนคนนี้จะแทนตัวเองว่ากู

เพราะความห่างเหินที่มีมาตั้งแต่เรียนด้วยกันอย่างนั้นหรือ

...ไม่ใช่เสียหน่อย

"เปลี่ยนไปเยอะเลยนะ"

คำพูดลอยๆ คล้ายกับไรท์มาที่ไปทำให้หลงหันไปมองคนเมาก่อนกลับมาสนใจถนนตรงหน้าที่ถูกรายล้อมไปด้วยความมืด ที่นี้อยู่ชายขอบกรุงเทพฯ เป็นถนนสายยาวกว่าสี่สิบกิโลเมตรโดยที่ไม่มีไฟแดงไม่ถึงกับทันสมัยแต่ก็ใช้ว่าไม่มีความเจริญ อย่างน้อยถนนสายนี้ก็ถนนหนกเลนที่มีตลาด ร้านค้า ร้านอาหาร และหมู่บ้านเล็กใหญ่ตลอดเส้นทาง

รถกระบะสี่ประตูทำความเร็วเกือบร้อยกิโลเมตรต่อชั่วโมงวิ่งผ่านสวนสาธารณะเล็กๆ หลังจากเลี้ยวเข้ามาในถนนสายนี้ได้ไม่นาน เพื่อนผงกหัวขึ้นมองตาม เขาไม่ได้อยากจะชมสวนสาธารณะตอนกลางคืน แต่มองเลยเข้าไปยังสถานที่ที่อยู่หลังสวนนั้น

"เลยบ้านแล้ว"

"จำได้หรือ"

"จำได้ดี แล้วหลงจำบ้านเราได้เปล่า"

"ได้มั้ง"

"ทำไมมั้ง... อู๋ป!"

หลงเหล่มองคนเมาที่จู่ๆ ก็ทำหน้าพะอืดพะอมขึ้นมา หลังจากอ้วกไปแล้วรอบหนึ่งอาการเพื่อนก็เหมือนจะดีขึ้น แต่จะปล่อยให้มาอ้วกบนรถแบบนี้ไม่ดีแน่

"ไหวเปล่า ให้จอดก่อนมัย"

คนเมาสายหน้า หลับตาเอนหัวพิงเบาะก่อนสงบปากสงบคำไม่พูดอะไรอีก อาการแบบนี้ได้อะไรได้ไม่ยาก คงจะฝันสังขารมากไป

ความเจ็บบ้างมาปากคลุมอีกครั้ง รถแล่นไปตามถนนเส้นตรง แถวนี้อยู่ตึกยี่เจ็ดชั้น อันที่จริงตอนกลางวันก็ไม่ได้คึกคักเท่าไรนอกจากช่วงที่มีงานเทศกาลตามวัดตามห้างสรรพสินค้า หรือไม่กี่บ้านใดบ้านหนึ่งจัดงานแต่งงานบวช

เลยมาไกลจนเกือบถึงสำนักงานเขต หลงก็เลยจอดรถเข้าซอยของหมู่บ้านหนึ่งบนถนนสายนี้ หมู่บ้านที่เขาเคยมาสมัยมัธยมแค่ไม่กี่ครั้งแต่กลับจำเส้นทางได้ขึ้นใจ บ้านหลังไหน เลขที่เท่าไร ที่นี้เปลี่ยนแปลงไปไม่มากนัก บ้านเดี่ยวสองชั้นที่มีอ่างบัวตั้งอยู่หน้าบ้านก็เช่นกัน

"ถึงบ้านแล้ว" หลงเขย่าไหล่ปลุกเพื่อนให้ตื่น

คนเมากว้างลืมตาขึ้นมองไปนอกรถด้วยสีหน้ามึนงง บ้านเลขที่นี้ มีอ่างบัวตั้งอยู่ด้านหน้า บ้านหลังนี้คือบ้านเพื่อนแน่นอนหลงจำได้แม่น แม้ไฟในบ้านจะปิดทุกดวงกระทั่งหน้าบ้านก็ตาม

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622696.html>